

[Olav Olsen.]

lig Nul, hvis vi skulde fortsætte med de Priser, vi har i Øjeblikket. Ligeledes var jeg ganske enig i den Tale, det ærede Medlem Hr. Clausager holdt forleden Aften; disse Udtalelser dækkede omtrent de virkelige Forhold.

Naar jeg fremhæver det igen og gentager det, er det, fordi denne Krise er af stor nationaløkonomisk Betydning for vort Land, og det har stor Betydning for hele vor Økonomi, ikke alene for Landbruget, at man er opmærksom paa Forholdene, som de er i Øjeblikket, og at man, og ogsaa Finansministeren, undersøger Mulighederne for at modvirke, at lette, at fjerne nogle af de Aarsager, der trykker.

Den højtærede Finansminister omtalte meget dygtigt og meget interessant Rente-forholdene. Den højtærede Finansminister gjorde Rede for, hvorledes vore Obligationskurser var bestemmende for, hvorledes Renten var her i Landet. Det er noget, jeg er fuldstændig enig med ham i. Og han krævede, at Nationalbanken skulde sætte ind og gøre sin Indvirkning. Ogsaa deri er jeg fuldstændig enig med ham.

Men den højtærede Finansminister glemte at føre Kravet videre ud og kræve, at Finansministeren selv ogsaa skulde gøre sin Part af Arbejdet for at faa Renten bragt ned. Nu er der jo ingen, der skal bilde mig ind, at Ministeren selv tror, at han ingen Indflydelse har paa de økonomiske Forhold, og jeg tror ogsaa, at han har nogen. Og det skulde glæde mig meget, hvis den højtærede Finansminister ved Finanslovbehandlingen til næste Aar kunde staa op og sige: Nu kan man se, nu har jeg brugt min Indflydelse til Gavn for dansk Erhvervsliv ved at faa Renten bragt ned.

Dernæst vil jeg gøre opmærksom paa et Par enkelte andre Punkter, hvor man kan lette Erhvervslivet, hvor man kan støtte det i de store Vanskeligheder, det er inde i i Øjeblikket.

En af de Ting, der trykker allerhærdst, er de faste Skatter. Vi har her i denne Sal i sidste Samling set et Forslag fremsat fra det nuværende Regeringspartis Side om øgede Byrder gennem faste Skatter, og man har jo hævdet, at hvis man ikke gik den Vej, vilde Grundværdierne ude paa Landet stige. Jeg vil dog gerne sige, at som Forholdene er i Øjeblikket, kunde man godt fjerne de faste Skatter uden at faa nogen Stigning af Grundværdierne at se. De virkelige Grundværdier vilde, hvis de skulde indrettes efter den Økonomi, vi nu har, være meget ringe.

Jeg ved godt, at det skal de ikke. Der spiller forskellige Forhold ind, deriblandt den Optimisme, som vi alle har, vi ser nok Vanskelighederne i Øjeblikket, men haaber paa Fremtiden. De Gældsforhold, vi har, bidrager ogsaa til at holde Priserne paa Ejendommene oppe. Selv om man fjernede de faste Skatter i Øjeblikket og støttede Erhvervet, der arbejdede tungt, vilde man ikke paa nogen Maade faa Priserne paa Ejendommene til at stige.

Jeg vil dernæst henlede Opmærksomheden paa, at der er visse Ting i Toldloven, der tynger Erhvervslivet. Der kunde nævnes forskellige Ting, men jeg vil særlig nævne nogle Varer, fordi man ikke kan undgaa at bruge dem. Der er f. Eks. Glas, der baade bruges af Landmænd og Gartnere. Det er ganske urimeligt at opretholde Tolden overfor de to Erhverv, der arbejder saa haardt. Det samme gælder Tømmer, som ogsaa er en Ting, vi tvinges til at bruge, ogsaa naar der skal bygges Husmandsboliger. Det er urigtigt at opretholde Toldskatter paa saadanne Varer. Vi har endvidere fra Landbrugets Side et gammelt Ønske om at slippe for den Toldbeskyttelse; der er paa Melasse, en ganske urimelig Toldbeskyttelse, som Landmændene maa betale.

Jeg har dernæst et Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister. Han talte i Aftes paa en Maade, saa jeg som Landmand sad nede i Salen og blev ked af det. Det er jo saadan, at vi gerne vilde have, at Landbrugsministeren i nogen Maade skulde være Vimplen, og vi kan da sammen med de andre Landmænd være Ballasten; men i de Udtalelser, vi hørte i Aftes, var der ikke meget af Vimpel. Jeg erindrer, at den Gang vi havde Valutakrisen ind over vort Land, som ogsaa var vanskelig for Landbruget at komme over, men som dog havde den gode Egenskab, at den var en indenlandsk Krise, der ingen virkelige Aarsager havde fra Udlandets Side, havde den nuværende Landbrugsminister, der da var det ærede Medlem Hr. Bording, en Mængde efter hans Mening gode Midler, som vi kunde bruge for at lette og afværge Krisen. Jeg vil da gerne sige til den højtærede Landbrugsminister nu: Luk da op for Posen.

Der var Ting i den højtærede Landbrugsministers Tale i Aftes om, hvorledes vi skulde imødegaa den nuværende Landbrugskrise, og hvad den betød, der forbavsende mig. Den højtærede Minister sluttede med at sige, at vi maatte ikke tabe Hovedet: Jeg er ganske enig i, at hvis man